

ಬೆನ್ನುನೋವಿನಿಂದ ಬಳಲಿದ ಜಂಪಯ್ಯ

ಜಂಪಯ್ಯನ ಆಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಕಾಯಕನಾಥ ಮಣಿಯಲೇಬೇಕಾಯಿತು. ದಾರಿಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಕಾಯಕನಾಥ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಪ್ರತೀಕದಂತೆ ಮೌನವಾಗಿದ್ದರೆ, ಜಂಪಯ್ಯ ನಗರದ ರಾಯಭಾರಿಯಂತೆ ಗಲಗಲ ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಯಾವುದೋ ಲೋಕದ ರಮ್ಯ ಕಥೆ ಹೇಳುವಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ. ತುಸು ಆಯಾಸವಾದಾಗ ಅಲ್ಲೇ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ವಿರಮಿಸಿದರು. ಜಂಪಯ್ಯ ಬಾಯಾರಿಕೆ ತಣಿಯಲು ನೀರುಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕಲ್ಲು ಹೊಡೆದು ಉರುಳಿಸಿ ತಂದುಕೊಟ್ಟ. ಸಿಹಿ ಜೊತೆ ಒಗರೋಗರಾದ ಹಣ್ಣು ಇಬ್ಬರೂ ತಿಂದರು. ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ನಡೆದಾಗ, ನದಿಯ ಹರಿವಿನ ಸಪ್ಪಳ ಸ್ವಲ್ಪ ಜೋರಾಗಿಯೇ ಕೇಳಿಸಿತು. ಆಗಲೇ ಕಾಯಕನಾಥನಿಗೆ, ತಾವು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತಾ ಬಂದದ್ದು ಕುಮುದಿನಿ ನದಿಗೆ ಸಮಾನಾಂತರವಾದ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಎಂದು ಅರಿವಾಗಿದ್ದು. ಅ ಸಪ್ಪಳ ಬಂದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗಲೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಮೇಲೆದ್ದ ಹಳೇ ಕಾಲದ ಸೇತುವೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದದ್ದು.

‘ಹೋಗೋಣವೇ? ಆ ಸೇತುವೆ ದಾಟಿ, ಈ ಕಾಲು ದಾರಿ ಹತ್ತಿದರೆ ಆ ಸೇತುವೆ ಮೇಲಿರುತ್ತೇವೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಬಹುದು...’ ಜಂಪಯ್ಯ ಕೇಳಿದ.

ಕಾಯಕನಾಥ ತಲೆಕೊಡವಿದ. ‘ಇಲ್ಲ... ಈ ಸೇತುವೆ ಯಾಕೋ, ನನಗೆ ಮತ್ತೆ ಅದೇ ಹಳೇ ಜಗತ್ತಿನ ತೆಕ್ಕೆಯೊಳಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಎಳೆಯುತ್ತದೆ ಮತ್ತುದೇ ಇಹದ ಚಕ್ರದ ಸುಳಿಯೊಳಗೆ ಸೇರಿಸುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಬಂಧನದ ಬದುಕಿನೊಳಗೆ ನಾನು ಸಿಲುಕಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಯಬೇಡ...’ ಕಾಯಕನಾಥ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಇರಬಯಸಿದರೆ, ಜಂಪಯ್ಯ ನಗರದ ಸೆಳೆತಕ್ಕೇಳಿಯುವ ಯತ್ನ ಮಾಡಿದ.

‘ಸೇತುವೆ ಕಟ್ಟಿರೋದೇ ಅದಕ್ಕಲ್ಲವೇನೋ ಮನುಷ್ಯ ನಾಗರಿಕನಾಗುತ್ತಲೇ ಇದೆಲ್ಲ ಕಂಡುಹಿಡಿದು... ನಗರ ಮಾಡಿದ...’

‘ಹೌದು ಹಾಗೇನೇ ಜೀವಂತಿಯನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಿದ. ಜೀವಂತಿ ಅಲ್ಲಿರೋದಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಇರೋದು. ಮನುಷ್ಯ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಬಳಸಲು ಇವುಗಳ ಮೇಲೆಲ್ಲಾ ಹೇರಿಕೆ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ.’

